

عنوان مقاله:

بررسی ویژگی های معماری پارک جمشیدیه و پارک فردوسی تهران

محل انتشار:

اولین همایش ملی مدیریت گردشگری، طبیعت گردی و جغرافیا (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

کوروش مومنی - استادیار گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه صنعتی جندی شاپور دزفول

حمید صیدی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی قزوین

علیرضا صادقی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی قزوین

خلاصه مقاله:

طبیعت، با وجود مقاومت و استحکام خود از حساس ترین و شکننده ترین اکوسیستم های جهان به شمار می آید. در سالیان اخیر در اثر عواملی از قبیل گسترش شهرها، احداث جاده ها، بهره برداری بیرویه از منابع و گردشگری در کوهستان، مسائلی همچون تغییرات آب و ه وایی، فرسایش خاک، سیل، تخریب پوشش گیاهان بومی و جایگزینی با گیاهان غیربومی بروز کرده اند. بنابراین تحقیق حاضر با هدف معرفی پارک جمشیدیه و پارک فردوسی به طور خاص پارکهای کوهستانی و منظر سازی طبیعی به عنوان رویکردی اکولوژیک و مبنایی برای مراحل شناخت و تحلیل مورد توجه واقع شده است. این پروژه به جهت نوآوری در طراحی محیط زیست و محدود کردن توسعه شهری، انتخاب و به علت آگاهی و شناختی که نسبت به نگهداری طبیعت در میان بافت شهری و جمعیت داشته، دارای ارزش خاصی است. وجود فضاها برای تفکر، گرد همایی و ارتباط جمعی، فضاها برای تفریح عموم و اهدافی چون احترام گذاشتن به فرهنگ و طبیعت، عوامل مؤثر در انتخاب و جذابیت این پروژه بوده است. به کاربردن مصالح و خلاقیت در آن، طراحی مجسمه ها و فضاها باز بومی بر پایه ی طراحی فاضی سبز و نگاه به طبیعت بوده است. در اثر فرهنگ مصرفی جهان و با گسترش فضاها و فرم های شهری مشابه، این پارک عمومی (طبیعی شهری)، ابداعی در این فرایند نوین شمرده می شود. ایرانیان به صورت فطری و به دلیل فقر پوشش گیاهی به سبزی و آبادی عشق می ورزند و در هر مکان که اندک آبی یافت شود، می کوشند، با تلاش خستگی ناپذیر و عقب راندن کویر، با ایجاد مزارع، باغها در شهرها و روستاها سیمای ظاهری سرزمین را دگرگون کنند.

کلمات کلیدی:

منظر سازی طبیعی، پارک های کوهستانی، دره جمشیدیه، باغ ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/248715>

